

[Strøm.]

ikke forstod, at deres Folk ogsaa havde Krav paa at leve en menneskelig Tilværelse. Jeg har samtidig med, at jeg har fremført dette her i Tinget, anmodet ærede Medlemmer, der havde Forbindelse med Landbruget, om at være behjælpelige med at bekæmpe daarlige Arbejdsgivere blandt Landmændene og for den Sags Skyld ogsaa andre Steder. Jeg henviser bl. a. til de Udtalelser, jeg fremsatte i Forbindelse med Omtale af en Slavekontrakt, jeg oplæste under Finanslovdebatten 1936—37, Sp. 997—98. Ærligt talt har jeg indtil for nylig haft den Opfattelse, at alle her i Folketinget var enige om, at skulde Samarbejdet, som der tales saa meget om, Samarbejdet mellem Landmænd og Arbejdere, fremmes, da skulde man søge uheldige Forhold rettet. Det har derfor været med megen Bitterhed, jeg har fulgt den Kampagne, som rejstes blandt Landmændene oppe i Aalborg mod Arbejdere, der forsøgte at forbedre deres Levevilkkaar hos en daarlig Arbejdsgiver paa Skudshale, en Kampagne, som ærede Medlemmer og Partier her paa Rigsdagen lagde Ryg til. Jeg føler mig berettiget til at sige dette, fordi jeg altid har været indstillet paa at skabe Forstaaelse mellem Landmænd og Arbejdere, ogsaa hvad angaar praktiske økonomiske Problemer. Den fuldkomne Mangel paa Forstaaelse af Landarbejdernes Forsøg paa at forbedre deres Arbejds- og Levevilkkaar hos daarlige Arbejdsgivere og den Indstilling, mange Landmænd har over for Arbejdernes Organisationer, vanskeliggør selvfølgelig dette Arbejde og de Bestræbelser, der gøres for at fremme et Samarbejde. Man kan nok saa meget fra organisationsfjendtlige Landmænds Side tale om Fagforeningstyranni eller Fagforeningstvang, eller hvad man nu kan finde paa, hos forstaaende Medborgere vil det Indtryk staa fast, at det, man vil, er at dække over daarlige Arbejdsforhold og urimeligt lave Lønninger, og hos den store Befolkning paa Aalborg-egnen vil Engholm og Skudshale være sorte Pletter.

Det er desværre saadan, at den Solidaritet, som Venstre, Det konservative Folkeparti og Det frie Folkeparti udviser over for slige Tilfælde, gør, at de daarlige Arbejdsgivere faar Raaderum for at blive endnu daarligere, og at Forholdene for Landarbejderne bliver endnu værre, saa Nød og Trang derfor tvinger dem til at søge fra Landet og Vanskelighederne — hvis man har kunnet tale om Vanskeligheder paa dette Omraade, hvad jeg nu for mit Vedkommende til Dato ikke mener man har kunnet — for Land-

mændene i Henseende til at faa Arbejdskraft bliver endnu større. Nu spørger jeg: Er de gode Arbejdsgivere blandt Landmændene interesserede i at lægge Ryg til dette? Jeg mener nej. Interessant er det i den Forbindelse at se Landøkonomisk Driftsbureauets Oplysninger om Daglønnen i Landbruget. Naar man kender de lave Lønninger, nogle Landbrugsarbejdsgivere betaler: 2, 2½, 3 Kr. om Dagen, da er man klar over, at for at det Gennemsnitstal, som Driftsbureauet nævner, f. Eks. for Jyllands Vedkommende paa 4 Kr. 95 Øre om Sommeren og 3 Kr. 96 Øre om Vinteren paa Gaardens Kost skal kunne naas, maa andre Landmænd betale betydeligt mere end Gennemsnittet. Man skulde ikke mene, at disse Landbrugsarbejdsgivere, der maaske har Overenskomst med Landarbejderne eller i alt Fald er saadan indstillede, at de mener, at deres Arbejdere skal have noget for deres Arbejde, vil dække over de Landbrugsarbejdsgivere, der underbyder Folkene. Man har nu imidlertid set, at Venstre, Det konservative Folkeparti og Det frie Folkeparti vil dække de daarlige Arbejdsgivere i Landbruget og derved give disse Blod paa Tandens, som man siger. Har de til Dato betalt lave Lønninger, skal disse nok efter dette blive endnu lavere og Flugten fra Land til By tage yderligere Fart. En saadan Udvikling mener jeg ikke er formaalstjenlig hverken for Landet eller Byerne, ej heller for Landarbejderne, for hvem en Tilværelse paa Brostenene saa sandelig ikke er attraaværdig. For mig er det ubegribeligt, at Landmændene ikke selv er interesserede i at faa overenskomstmæssige Forhold med deres Arbejdere, men jeg bliver ogsaa stedse mere og mere bestyrket i den Opfattelse, jeg ogsaa tidligere har fremhævet her paa Rigsdagen, at dette først sker, naar alle Arbejdere paa Landet er organiserede eller føler tilstrækkeligt solidarisk til ikke at tage Arbejde hos de Arbejdsgivere, som de organiserede Arbejdere har indledet en Aktion mod for at skabe bedre Løn- og Arbejdsforhold.

Jeg har altid været af den Mening, at Lønninger og Arbejdsforhold i Landbruget burde fastsættes mellem Landbrugets Arbejdsgivere og Arbejdernes Organisationer, og jeg er stadig af den Opfattelse; men det er jo et Spørgsmaal, om der med Henblik paa Arbejdskraften til Landbruget ikke burde foretages noget fra Lovgivningsmagtens Side for i hvert Fald at sætte en Grænse for, hvad man kan præstere over for Landarbejderne i Henseende til daarlige Lønnings- og Arbejdsforhold. Det var med Interesse, jeg hørte paa det ærede Medlem Hr.